

arkus

KVAPKY OHŇA

JELA MLČOCHOVÁ

Jela Mlčochová

Kvapky ohňa

Copyright © Jela Mlčochová, 2010
Cover design © Andy Mečír, 2010

vydarkus@vydarkus.eu
www.vydarkus.eu

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2011

Prológ

Ten dom na Sandru zapôsobil smutným, až zlovestným dojmom.

Bol tmavý – jeho kedysi zrejme krémové steny boli teraz ošarpané a posiate množstvom sivastých škvrn, škridlice na vysokej zahrotenej streche mali čudný zelenkastý nádych, komín časom stmavol tak, že teraz pripomínal čierny zub, ktorý žalostne trčal k tmavnúcej oblohe a hrozil tým, že sa každú chvíľu zrúti na zem.

Husté ružové kríky, ktoré rástli okolo cestičky vedúcej k domu, boli zanedbané a plné nejasnej hrozby. Akoby sa v nich tajilo niečo zlé, niečo bez konkrétneho tvaru a jasného pomenovania, niečo, čo v sebe skrývalo temný príslub budúcich problémov. Husté koruny stromov, ktoré obklopovali dom zo všetkých strán, nezreteľne šumeli v podvečernom vánku a podľa Sandry vyzerali tak, akoby v nich ani nesídlili vtáky, ale nejaké celkom iné stvorenia s pozornými, inteligentnými a rozhodne nie ľudskými očami.

Sandra sa zachvela. Čo ak sa predsa len rozhodla nesprávne? Ten skvelý plán, ktorý bol ešte doma nápadom za milión, bol možno v skutočnosti iba zmäteným výkrikom bezradnej mysle, ktorá tak veľmi chcela niečo dokázať... ale nevedela, ako na to.

Najhoršie však boli okná. Prázdne, bez života, bez náznaku vlúčnosti či ľudského tepla, ktoré z obyčajnej budovy robí priateľský domov.

Práve sa v nich začalo zrkadliť zapadajúce slnko, slepé okná sa rozhoreli odleskom nebeských plameňov, ktoré sa roztancovali na skle ako vo veľkých zrkadlách, stekali po nich ako kvapky ohnivého dažďa... ako kvapky ohňa.

Sandra zastala.

Oheň... Srdce jej zovrel čudný strach, v hrudi zacítila prvý nápor blížiacej sa paniky.

Oheň...

Purpurové odlesky slnečného svetla na okenných tabuliach boli na nerozoznanie od skutočných plameňov. Akoby celý dom zrazu rovno pred jej očami zachvátil obrovský požiar. Neuhasiteľný požiar, ktorý nenásytne pohltí všetko, čo mu príde do cesty.

Ktorý páli, neznesiteľne páli na celom tele, páli tak, že človeku nezostane nič iné, iba otvoriť ústa a kričať, kričať v bezmedznej hrôze a bolesti, ktorej sa nepodobá nič na svete...

Dav sa tiesnil, strkal, sácal, ľudia, natlačení hlava nehlava jeden vedľa druhého, netrpezlivo prešľapovali a všetci upierali oči, plné nenásytnej, dychtivej nedočkavosti, na jeden a ten istý bod.

Na ňu.

Zo svojho miesta, keďže bolo vysoko nad úrovňou okolitého terénu, mala skvelý výhľad. Videla všetko a všetkých. Videla ich pokrivené tváre, znetvorené zmesou zvedavosti, vybičovanou až do krajnosti, a akousi zvrátenou škodoradosťou... a úľavou.

Je to ona, nie som to ja...

Povraz sa jej bolestne zarezával do zápästí, ale už to nebolo také zlé ako predtým. Vlastne, chvíľami tú bolesť už ani necítila. Jej telo, dobité a utýrané, už milosrdne zabúdalo signalizovať, že to bolí, bolí a bolí...

„Sandra!” zavola Filip. „Čo je s tebou? Zamrzla si tam?”

Strhla sa.

Požiar z okien zmizol. Plamene akoby zázrakom pohasli a za sklom znova zavládlo predchádzajúce bezvýrazné šero.

Prešla rukou po čele. „Trochu ma bolí hlava,” zamrmlala.

„To nič,” povedal Filip. „Tu si oddýchneš. Alebo... “ zaváhal. „Alebo sa azda chceš vrátiť domov? Rozmyslela si si to?”

Nie! Teraz predsa nemôže cúvnuť! A už vôbec nie preto, že sa jej na okamih zdalo, že v dome horí. Nezmysel!

Odhodlane vykročila k pevným, i keď trochu ošúchaným vchodovým dverám, ktoré sa práve Filip pokúšal odomknúť.

Nemôže ujsť pred nejakým imaginárnym požiarom...

Dvere sa pred ňou s hlasným zavzganím otvorili dokorán.

1.

Sandra sedela za počítačom a písala:

Mladý šľachtic Jakub bol urastený, so širokými mužnými ramenami a úzkymi bokmi. Jeho tvári s vysokým, ušľachtilým čelom dominovali oči, čierne a trblietajúce sa ako hviezdy na nočnej oblohe, oči, ktoré teraz upieral na ňu, vpijal sa nimi do jej tváre a hypnotizoval ju nimi tak, že sa nedokázala ani pohnúť, ba dokonca ani nadýchnuť, takže...

„Preboha,“ zaúpela Sandra. „To azda nie!“

Kurzorom označila posledné riadky a potom stlačila DELETE. Text zmizol a Sandre sa výrazne uľavilo.

Takže znova.

Mladý šľachtic Jakub bol urastený, so širokými atletickými ramenami a úzkymi bokmi, ktorými pri chôdzi zvodne pohojďával ako...

„Krišpindolina!“ zastonala Sandra. „Zvodne pohojďával bokmi... Čoraz lepšie!“

Čo je to so mnou?

Prstami si počúchala spánky a vymazala text tak zúrivo, až si takmer zlomila necht.

Dnes sa nepohne z miesta. Skrátka to nejde. Nie a nie.

Do tretice všetko dobré.

Mladý šľachtic Jakub bol vysoký, so širokými atletickými ramenami a úzkymi bokmi. Obrátil k nej tvár, na ktorú však dopadal tieň jeho širokého klobúka, ozdobeného perom, takže jeho črty rozoznávala len veľmi nejasne. To, čo videla veľmi ostro, však boli jeho oči, čierne a ligotavé ako uhliky, ktoré upieral na ňu. Na ňu! Cítila, ako sa jej dych zasekol v hrudi a srdce sa jej rozbúšilo. Konečne si ju všimol. Konečne, a teraz už...

Cinknutie. V pravom bočnom rohu monitora sa vynorila drobná ikonka so zelenou hviezdičkou. Prišiel jej e-mail!

Rozhodla sa nebrať ho na vedomie.

Tuším sa to predsa len pohne. Tuším by to mohlo ísť...

Nemohlo. Tá zelená ikonka ju provokovala tak, že nedokázala pokračovať.

S povzdychom sa vzdala a prešla do Doručenej pošty. Len nakukne, a bude písať ďalej. To je len sekunda.

OD: Markíz de Sade
KOMU: Sandra Adamovská
Predmet: Neuvedený

Ahoj, krásavica! Dnes som ťa zase videl. Vyzeráš čoraz lepšie, vieš to? Šla si predo mnou a ja som mal čo robiť, aby som ti nepritlačil dlane na ten tvoj guľatý zadok. Máš fantastický zadok! Kto by mu mohol odolať? Ja teda rozhodne nie. Čoskoro sa ho dotknem... a toho ďalšieho tiež. Máš tam toho dosť, a ja sa už nemôžem dočkať! Fantasticky si to spolu užijeme! Bude to... skvostne surové!

Dovidenia!
Tvoj
Markíz de Sade

Sandra mlčky civela na obrazovku. Písmená sa jej vpíjali do mozgu. *Máš fantastický zadok!* Hej, a možno aj zvodné boky, ktorými pri chôdzi pohojdáva...

Dnes ju videl. Kde? Kedy? Ráno šla na poštu... možno vtedy? Alebo azda neskôr, keď stála pred kaviarňou City Café... alebo...

To nemalo zmysel. Nemôže prísť na to, kto to je. A ten podpis... Markíz de Sade. Preboha! Totálny humus. Hlúpejšie by bolo vari už iba: Tvoj tajný ctiteľ.

Sandra, dvadsaťsedemročná vyštudovaná pedagogička, toho času dobrovoľne nezamestnaná, zlostne stlačila DELETE a celý e-mail vymazala. Až potom si uvedomila, že zlikvidovala dôkazový materiál.

Dôkazový materiál... a načo? Jej priateľ Filip beztak povedal, že odosielateľ a nemožno zistiť, teda, pokiaľ nie je totálny kretén a robí

to aspoň trošku šikovne. A keď to povie Filip, tak to tak rozhodne bude. Filip sa v počítačoch vyzná, pretože je...

Tesne vedľa nej zrazu ostro zaštekala pes.

Mobil. Odjakživa si namiesto zvonenia nastavovala rôzne iné zvuky. Tentoraz to bolo štekanie. Už dlho sa v rebríčku popularity držalo na prvom mieste.

Fľochla na displej.

Edita.

„Pozývam ťa na kávu,“ štebotala Edita.

„Nemám čas. Pracujem,“ odvrkla.

„A darí sa?“

V Editinom hlase začula zreteľný záujem. Pozoruhodné. Ako len môže vedieť, že sa práve pokúša písať? Lebo ten záujem je tam práve kvôli tomu. Edita vie, že píše.

A vie i to, že dosiaľ sa jej nedarilo.

„Samozrejme, že nie,“ priznala.

„Tak sa ide na tú kávu. O päť minút ťa vyzdvihnem,“ zavelila Edita a skôr, než Sandra stihla čokoľvek povedať, zložila.

„Aj tak dobre,“ pomyslela si Sandra. Dnes už z toho beztak nič nebude. Ale aspoň skúsi:

Starý šľachtic bol nízky, s veľkým ochabnutým bruchom, ktoré mu previsalo cez opasok bezmála až ku kolenám, a s výrazným špicatým hrbom, ktorý mu trónil uprostred chrbta ako obrovský, vypasený výkričník a priťahoval oči všetkých prítomných. Jeho vyžitá tvár so žltkastou zvädnutou pokožkou bola pokrytá vráskami a čudnými žltohnedými škvrnami, ktoré neveštili nič dobré...

„No, toto by mi celkom išlo,“ pomyslela si Sandra. „Akurát, že práve takéto niečo je mi momentálne na figu.“

Z ulice sa ozvalo zatrúbenie. Sandra vykukla z okna – Editino červené autíčko už stálo pri chodníku.

Sandra narýchlo vymazala posledné riadky a zaklapla notebook. Tak zase nabudúce...

2.

„No, skrátka potrebujem niečo dobré. Nejaký trhák, vieš? Niečo, čo fakt pôjde.”

Edita zamávala vo vzduchu dlhými chudými prstami, odfúkla si z čela ofinu z gaštanových vlasov a nervózne si odpila z kávy.

„Situácia si to vyžaduje,” povedala vážne.

Sandra rozpačito prikývla a potom sa ponad zábradlie pozrela na rieku. Práve po nej plávala výletná loď a turisti, stojaci na palube, im radostne mávali. Lahký vánok k nim doviaľ útržky nemeckých slov.

Trhák, pomyslela si Sandra. Niečo, čo fakt pôjde. Niečo...

Sedela na terase reštaurácie spolu so svojou kamarátkou z detstva, s Editou, kedysi pehavým, dlhonoším a dlhorukým papuľnatým dievčiskom z domu odnaproti, dnes s pehavou, dlhonošou a dlhovlasou krásnou ženou s nemenej podrezaným jazykom a drzími zelenými mačacími očami. S Editou, vydavateľkou kníh.

Koľko je to už vlastne rokov? húpala Sandra. Akoby to bolo len minulý mesiac, čo spolu večer chodievali k rieke a na svojom tajnom mieste sa kúpali len tak, bez plaviek. Vychádzajúci mesiac sa trblietal na vodnej hladine a vlny im hladili nahú pokožku, ešte rozpálenú letným dňom...

„Počúvaš ma vôbec?” zavrčala Edita.

„Isteže,” strhla sa Sandra. „Každúcke slovo. Čo si to hovorila?”

„Kriste,” znechutene prevrátila očami Edita. „Čo sa to s tebou porobilo? Narazila si do kandelábra? Alebo ti ten tvoj domáci super robot zresetoval mozog?”

„Ani kandeláber, ani reset,” odsekla Sandra. „Zamyslela som sa, no. Prepáč.”

„A ako sa vôbec má?” zaujímala sa Edita.

„Môj mozog?”

„Čerta mozog. Hovorím o tvojom robotovi. O Filipovi.”

„Nenazývaj ho robot,” s náznakom podráždenia v hlase ju požiadala Sandra. „A má sa dobre, pravdaže,” prikývla.

Filip, jej priateľ.

IT špecialista. Programátor. Hlava otvorená. Všetky vedomosti v malíčku. K tomu perfektná znalosť angličtiny, pochopiteľne. Na vysokej začal spolupracovať s niekoľkými americkými firmami, po škole sa spolupráca ešte viac rozšírila. Dostal veľa pracovných ponúk, nechcel sa však viazať vôbec nikde a už vôbec sa mu nechcelo cestovať.

„Pracovať niekde tak, že tam zároveň treba cestovať, je predsa primitívne,“ hovorieval s obľubou. „Som ochotný spolupracovať s celým svetom, no pritom nechcem vyjsť zo svojej pracovne. Ja som totiž v podstate veľmi lenivý človek.“

A tak pracoval pre viaceré firmy, slovenské, no najmä americké, z domu. Dokonca si zohnal i pomocníka, mladého programátora Mira, ktorý k nim chodieval a ustavične vedno čosi riešili. Zavretí vo Filipovej krásne zariadenej pracovni na najtichšom mieste domu. Pre programátora je predsa jedno, kde sa nachádza. Dôležitý je počítač a pripojenie na internet. A to on mal. Vo svojom dome.

V ich dome.

V ich dome?

Zarábal a eurá a doláre sa mu len tak hrnuli. A rovnako i ďalšia práca.

„Je to ako sedemhlavý drak,“ postťažoval sa občas Sandre. „Urobím jednu prácu, a vynoria sa dve ďalšie. Nech robím, čo robím, nestíham...“

Zarábal toľko, že Sandra vôbec nemusela pracovať. Nenastúpila teda do nijakej školy. Vlastne, najprv áno. V základnej umeleckej škole, kde zriadili literárny odbor, písala s deťmi rozprávky a hrala sa rôzne literárne hry.

„Decká, vidíte ten topol tam za oknom? Napíšte, aký je, ako ho vidíte vy. Napríklad: vysoký, urastený, štihly, obsypaný listami, hrdý, vzpriamený...“ vyratúvala na prstoch.

„Môže byť aj vŕzgajúci?“ spýtala sa deväťročná vrkočatá Ema, ktorá vyzerala ako Pipi Dlhá pančucha. „Lebo ten topol príšerne vŕzga. Len čo zafúka vietor, vŕzga ako kolená nášho deda.“

„Môže byť aj vŕzgajúci,“ pripustila rozpačito. „A ešte môže byť mladý, mocný, pružný...“

„... strašidelný,“ povedala Ema.

„A práchnivý!” dodal Maťo. „Plný červotočov. Dalo by sa povedať, že je načisto rozčervotočovený?”

„Červotoče nežijú v topoľoch,” ozval sa ďalší chlapec.

„Správne, nijaké červotoče,” vďačne sa toho chytila Sandra. „Ale nejaký d'ateľ by sa asi našiel. Alebo drozd. A na konári by mohol byť napríklad...”

„... obesenec,” záhrobným hlasom povedala Ema a všetky deti sa rozosmiali...

„Potrebuješ také niečo?” spýtal sa jej potom večer Filip, keď mu tú príhodu vyrozprávala. „Otravovať sa s deckami... zbláznila si sa? Vykašli sa na to. Ja nás uživím.”

„A čo budem robiť?” spýtala sa vtedy.

„Nič. Alebo sa mi budeš starať o doklady. Povedieš mi účtovníctvo, a tak. Veď vieš, ako to chodí.”

Vedela, ako to chodí. A tak sa mu starala o doklady. A občas sa stretávala s priateľkami. Aj s vydavateľkou Editou. Edita sa vždy prirútila ako víchor, zazvonila pri vchodových dverách, vbehla do domu, vychrlila, čo je nové vo vydavateľstve a zas uháňala preč, alebo ju občas vytiahla niekam von.

„Medzi ľuďi. Aby si nezdivela.”

Podobne ako teraz.

„A teda ako pokračuje to tvoje písanie?” spýtala sa zrazu a skúmavo si ju premerala prísnyim pohľadom.

„Veď som ti vravela, stále rovnako,” priznala Sandra. „Prešľapujem na mieste. Nedarí sa mi.”

„Nedarí sa mi, nedarí sa mi!” vyprskla Edita. „Kde sa to v tebe berie? Ani si poriadne nezačala, a už máš idiotské maniere rozmazaného starnúceho spisovateľa. Ešte povedz, že máš tvorivú krízu, a ja ti tuším fakt jednu strelím!” čertila sa.

Sandra sa rozosmiala.

„Ale keď ja sa naozaj akosi neviem ... naštartovať, alebo ako sa to vraví.”

„Ako je to možné?” krútila hlavou Edita. „Sandra, literárna hviezda našej školy! Tie tvoje poviedky sme hltali úplne všetci. Vôbec nechápem, čo sa s tebou porobilo. A ako si vlastne ďaleko?”

„Zatiaľ celkom blízko,“ pokrčila ramenami Sandra. „Je jasné, že to bude ľubostný román. Historický. Láska medzi mladým šľachticom Jakubom a krásnou dievčinou Annou, ktorá...“

„Skvelé!“ prerušila ju Edita. „Som si istá, že sa to bude páčiť. Kedy mi už konečne dáš niečo prečítať?“

„To je práve to...“ zháčila sa Sandra. „Nemôžem ti to dať prečítať.“

„Hanbíš sa, alebo čo?“ zachichotala sa Edita. „Uvedom si, som vydavateľka! Mne to musíš ukázať! Filipovi ani nikomu inému netreba, ale mne áno! Vieš, mať kamošku vydavateľku je veľká vec, tak si to váž a nerob drahoty!“

„Ale keď ja ti vlastne nemám čo ukázať,“ smutne priznala Sandra. „Normálne nie. Nerozumiem tomu. Všetko mám premyslené, zostáva už iba začať písať... a nejde to. Akoby som bola... zablokovaná!“ priznala sa k tomu, čo ju trápilo už dlhší čas.

„Pche, nijaký problém!“ odfrkla Edita. „Zablokovaná môže byť chrbtica či platobná karta, nie ty. To vyriešime!“

„Ako?“ spýtala sa Sandra. Pohodlne sa oprela o prútené operadlo a zahľadela sa na svoju priateľku. Táto Edita... húpala. Suverénna, absolútne nezávislá. Žije sama v pohodlnom rozľahlom byte s veľikánskou terasou, je slobodná a voľná ako vták. Vždy plná energie, sršiaci nápadmi. S prosperujúcim vydavateľstvom, s ktorým začínala doslova od nuly a ktoré postupne menila na veľkú firmu.

Schopná, úspešná. Áno, tak by ju charakterizovala. Zato ona sama...

Zamračila sa. Odkázaná na Filipa, nesamostatná. Nie že by to bolo zlé, ale... ten Filip je naozaj niekedy ako robot. Myslí v číslach, vyjadruje sa v číslach. Vždy vecný, prísne logický. Neuznáva dohady, neoverené informácie. Pohádza metaforami.

Robot...

„Ježišmária, to je predsa jasné!“ vybuchla Edita. „Vieme, ako sa také niečo dá napraviť!“

„Vieme?“ nadvihla obočie.

„Isteže. Očividne ťa niečo rozptyľuje. Tvoj dom, tvoj Filip, tvoje okolie, čo ja viem? Tak zmeníš prostredie. Pôjdeš niekam inam. Kde budeš sama a kde budeš mať pokoj na tvorbu. A pustíš sa do

práce. A napíšeš niečo skvelé. Niečo o krásnom mladom šľachticovi Jakubovi, ktorý očarí všetky čitateľky bez ohľadu na vek.”

„A ak nie?”

„Tak budeme tam, kde sme teraz, a vymyslíme niečo iné,” usmiala sa Edita a ohníčky v jej očiach pohasli. „Nič sa nestane. Svoj príbeh budem hľadať inde.”

Naklonila sa nad stôl a položila jej na ruku svoju dlhú, úzku dlaň.

„Nemáme čo stratiť, stará moja. Môžeme iba získať.”

„To je pravda,” pripustila. „Ale neviem, čo by na to povedal Filip.”

Edita jej zabodla pohľad svojich očí priamo do zreničiek.

„Filip? A prečo by ten mal niečo hovoriť? Nie si jeho majetok, alebo áno?”

„No, to nie, pravdaže nie, ale... veď vieš, ako to myslím.”

„Ani veľmi nie,” zavrtila hlavou Edita. „Si svojprávna? Si, tak čo. Nepotrebuješ si pýtať dovolenie. A okrem toho... myslíš, že si vôbec všimne, že nie si doma?”

Sandra zatrepotala mihalnicami a cítila, ako sa jej do líc hrnie krv.

„Čo tým chceš povedať?”

„Ale veď ty dobre vieš, čo tým chcem povedať,” hodila rukou Edita. „Ty nie si internet. Bez teba sa pár dní či týždňov pokojne zaobíde.”

Prehltla námietky, ktoré mala na jazyku.

„Ale... kam by som vlastne šla?”

„To je fuk,” mykla plecami Edita. „Premysli si, kde by sa ti asi tak páčilo. Som ochotná zaplatiť ti hotel. Alebo chceš do nejakého penziónu? Dokonca by som mohla zariadiť, aby si...”

Zazvonil jej mobil. Edita ho jediným pohybom vylovila z veľkej kabelky, mrkla na displej, priložila si ho k uchu a vyštekla:

„No?”

Potom chvíľu mlčky počúvala, napokon povedala: „Áno,” a hovor zrušila.

Pozrela na Sandru.

„Musím ísť. To bol Emilko. Zase sa niečo deje...”

Emilko, vysoký, ako tyčka chudý mladý muž. Editin asistent.

Edita náhlivo dopila kávu a pritom ustavične rozprávala:

„Takže porozmýšľaj, Sandra, dobre? Porozmýšľaj. Nemusíš ísť zajtra, pochopiteľne. Pokojne to poprežúvaj, ako všetko, čo plánuješ,“ zasmiala sa krátko. „A keď si to v hlave usporiadaš, zavolaj. Stačí, keď povieš, že ideš. Všetko ostatné zariadim ja. A potom budem čakať, že niečo napíšeš. Niečo, čo sa bude predávať. Spolu to trochu roztočíme.“

Vstala.

„Sme dohodnuté, dobre? A čo najskôr sa ozvi.“

A zrazu len bola preč.

Sandra sa opäť oprela o operadlo a zahľadela sa na riekku. Výletná loď už bola preč, mútna voda sa teraz slobodne valila vo svojom koryte a tesne nad ňou poletovalo niekoľko čajok.

Sandra privrela oči.

A možno by to naozaj nebol zlý nápad, pomyslela si. Možno niekde inde by naozaj niečo napísala... možno naozaj i celú knihu... A keby sa fakt predávala...

Spomenula si na večne zaneprázdneného Filipa a jej vlastná existencia jej zrazu pripadala ešte menej zmysluplná ako predtým.

Veď ja naozaj nič nerobím. Len tak prežívam zo dňa na deň, prehŕňam sa vo Filipových zmluvách a faktúrach a triedim jeho objednávky... A starám sa o Filipov dom a o Filipove veci a o Filipov život...

„A čo vy?“ ozval sa pri nej akýsi hlas.

Od ľaku až nadskočila. Otvorila oči.

Pri stolíku stál čašník a rozpačito sa usmieval.

„Prepáčte, nechcel som vás vyľakať,“ ospravedlňoval sa. „Všimol som si, že vaša priateľka odišla... Dáte si ešte niečo?“

„Och... nie, už nie,“ pokrútila hlavou.

A čo ja?

A čo môj život?

Možno to bol signál. Znamenie.

Najvyšší čas niečo so sebou urobiť. Pokúsiť sa o nejakú kariéru. Pokúsiť sa napísať knihu.

Naozaj to nebol zlý nápad.

Ani nevedela, ako sa ocitla na brehu rieky. Zišla z asfaltového chodníčka, plného prechádzajúcich sa párikov, a zrazu len kráčala po tráve, vysoké steblá jej hladili nahé lýtka. Koľkokrát sa tu takto prechádzala?

A minule som tu dokonca chytila kliešťa... Odporné!

Striaslo ju, keď si spomenula, aký už bol veľký, keď ho konečne objavila...

Rýchlo zahнала nepríjemnú spomienku a pomaly kráčala ďalej, no myšlienky v hlave sa jej náhle pohli prekvapujúcou rýchlosťou, začali uháňať ako splašené kone a srdce sa jej rozbúchalo nebývalým vzrušením.

Dofrasa, prečo by to nemohla skúsiť? Prečo nie? Pustí sa do toho, celkom vážne sa do toho pustí, nie iba tak úchytkom po večeroch, ale seriózne, každý deň hneď od rána. A možno to vyjde! A ak náhodou predsa len nie, nič sa nedeje, presne, ako povedala Edita. Jednoducho si iba na pár dní oddýchne, a bude.

Ale už vedela, že to vyjde. Že by to mohlo vyjsť. Príbeh, ktorý sa tajil kdesi v hĺbke jej mysle, celkom neočakávane akoby sa začal predierať na povrch. Začínala ho cítiť, odrazu bol blízko, stačilo len natiahnuť ruku...

A už vedela i to, kam by mohla ísť. To miesto sa jej vynorilo pred očami a ona ho videla tak zreteľne, akoby stála rovno pred ním.

3.

„No konečne,“ zajasala Sandrina mama. „Fakt bolo načas. Už som si myslela, že budeš svojmu mužovi robiť slúžku až do smrti.“

„Nie je to môj muž,“ pripomenula mame Sandra. „A nerobím mu slúžku.“

„Nejde o to, či ste zosobášení alebo nie,“ netrepezlivo mávla rukou mama. „Sobáš je len formalita, nepodstatná, mimochodom. Mám na mysli reálny stav. Ako naozaj fungujete. Žijete spolu. Znamená to, že Filip je tvoj muž. A ty mu *robiš* slúžku. Aj to je reálny stav.“

„Mama, preboha,“ začala Sandra, ale potom zmĺkla. Nebude sa škriepiť. Aspoň tu nie.

Sedela oproti svojej mame za nízkym stolíkom v miestnosti susediacej s ambulanciou. Mama, pekná staršia dáma – prerušila prácu hneď, ako prišla, a na chvíľu ju zaviedla dozadu, aby sa pohovárali.

Sandrina mama bola gynekologička. Ešte stále denne ordinovala vo svojej ambulancii, hoci už pred časom dosiahla dôchodkový vek a mohla by ísť na odpočinok.

„Do dôchodku? Nikdy! Čo som nejaká padavka? A potom – prestať pracovať predstavuje najkratšiu cestu na cintorín,“ hovorievala s obľubou. „Navyše, moje pacientky ma potrebujú,“ dodávala jedným dychom.

A pacientky ju naozaj potrebovali. Vyhľadávali ju, chodili za ňou zďaleka a potom ju odporúčali aj svojim známym. Sandrina mama bola dobrá, skúsená lekárka. A napriek svojmu veku mala prekvapujúco moderné názory, takže sa s ňou chodievali i v tých najintímnejších veciach radiť aj celkom mladé dievčatá, ktoré dokázali byť – i podľa Sandry – až prekvapujúco otvorené a úprimné.

Sandra taká nebola. Svoje súkromie si starostlivo strážila a o intímnostiach sa nedokázala zhovárať s nikým.

Asi bola „staromódna“. Podľa svojej mamy určite.

Sandrina mama bola rozvedená a úprimne ju hnevalo, že jej vysokoškolsky vzdelaná dcéra nie je samostatná.

„Si od Filipa závislá,“ hovorievala často znechutene.

„No a?“ mykla Sandra zakaždým plecom.

„Aké no a?“ nechápala mama. „Žena, ktorá je od muža závislá, je neslobodná!“

„Ale mami, prosím ťa!“ ohradila sa Sandra. „Hovoriš, akoby sme boli v stredoveku.“

„Ja nie, ale ty celkom určite áno,“ odvrkla mama. „Ako len môžeš byť tak hrozne... tradičná, prepána? Veď si len uvedom, že fakt žiješ ako v tom stredoveku, vydaná na milosť a nemilosť svojmu mužovi. Pretože keď si od neho závislá – a ty si! – môže si s tebou robiť, čo len chce, a ty sa nemôžeš brániť. Momentálne máš síce všetko, čo potrebuješ, lebo Filip pekne zarába, ale v skutočnosti...

Má ťa v hrsti, moja milá, tak je to! Ekonomická závislosť je zákerná vec, Sandra, nepodceňuj to! Nájdi si prácu, a to hneď!”

Teraz žiarila spokojnosťou.

„Najvyšší čas, naozaj!” pokyvovala hlavou a zdalo sa, že celkom zabudla na plnú čakáreň pacientiek.

„Ale veď ešte nič nie je isté,” namietla Sandra. „Chcem napísať knihu, to je celé. To neznamená nijakú samostatnosť, a tak.”

„Je to prvý krok,” povedala mama a uveličene si pomädľila ruky. „Začneš robiť *aspoň niečo*. A ako ťa poznám, dopadne to dobre. Tá kniha bude výborná. Vôbec o tom nepochybujem. Kedy začneš?”

„Vlastne som už začala,” priznala sa Sandra. „Už dávno. Mám podrobný plán, množstvo poznámok, a tak. Zostáva len pustiť sa do toho, a práve to mi akosi nejde. Nie a nie sa rozbehnúť. Všetko, čo napíšem, je *príšerné*! No našťastie som sa stretla s Editou – veď vieš, s *vydavateľkou* Editou, a ona dostala nápad.”

V maminých očiach sa zjavila neskrývaná zvedavosť. Edita bola žena podľa maminho gusta. Rázna, životaschopná. Ak teda Edita dostala nápad, muselo to stáť za to.

„Povedala mi, že musím vypadnúť. Mám ísť písať niekam inam, kde budem mať pokoj. Tam sa zavriem, a...”

„Skvelé!” zhíkla mama. „Ozaj dobré! A veľmi moderné. Jasné, len pekne choď, to ti schvaľujem! Ale... kam vlastne pôjdeš?”

„No...” “na okamih zaváhala Sandra. „Teda... tak som si pomyslela... totiž, povedala som si...”

„No, čo si si myslela a povedala?” nervózne ju posúrila mama.

„Chcela by som ísť do domu po starej mame Irene,” povedala Sandra.

Na chvíľu zavládlo ticho, iba z čakárne sem doliehalo pokračovanie čakajúcich pacientiek. Kdesi zahúkala siréna sanitky, v susednej miestnosti zazvonil telefón.

„Gynekológia, prosím,” ozvala sa sestrička. A potom strčila hlavu do miestnosti:

„Volá pani Molnárová, pani doktorka. Vraj tie lieky, ktoré ste jej predpísali...”

„Teraz nie, Anička,” prerušila ju mama. „Nech zavolá o chvíľku, dobre?”

Sestrička zmizla a mama zabodla pohľad do Sandriných očí.

„Rozmyslela si si to dobre?”

„Áno,” prikývla Sandra. „Myslím, že áno.”

„Myslím, myslím... “ nespokojne zopakovala mama. „Ale prečo práve tam, preboha? Môžeš ísť hocikam inam! Ak sa ti nepáči hotel, môžu to byť kúpele, napríklad. Mám jednu známu, ktorá...”

„Ja chcem ísť do domu po starej mame Irene,” zopakovala Sandra pevne. Vlastne i ju samotnú prekvapilo, ako rozhodne to zaznelo. Doteraz si myslela, že až tak pevne rozhodnutá nie je.

Aj mamu jej tón ohúrilo.

Dvakrát sa nadýchla a otvorila ústa, dvakrát ich zase zavrela bez toho, aby niečo povedala. A potom pokrčila plecami.

„No... napokon, pre mňa, za mňa,” zahundrala nechotne.

„Je to iba dom, mama,” pripomenula jej Sandra.

„Iste, iba dom,” prikývla mama. Spod obočia fľochla na dcéru. „Ale nezabúdaj, aký dom!”

„Starý dom. Opustený. Pripravený práve pre mňa.”

„Ani by som nepovedala,” ďalej hundrala mama. „Ten dom nie je pripravený pre nikoho. Ani tvoj otec sa tam príliš nezdržiava, hoci tam vyrastal!”

Stará mama Irena bola otcova mama. Až do svojej smrti bývala celkom sama vo veľkom dome na okraji menšieho mestečka a veľmi často Sandru pozývala, aby ju prišla navštíviť. Sandra tam bola iba niekoľkokrát v čase, keď bola ešte dieťa. Pricestovala s mamou a práve mama sa pri odchode vždy zapovedala, že nabudúce už zaručene nepríde.

„Ten dom má čudnú atmosféru,” hovorievala zakaždým. „Fakt pračudesnú. Naskakujú mi v ňom zimomriavky. Asi sú tam nejaké geopatogénne zóny, alebo čo...”

Sandra tam nikdy nič nezvyčajné necítila. Faktom však je, že mama po každej návšteve v dome starej mamy ochorela, hoci inokedy nikdy nebývala chorá.

„To má na svedomí ten dom, môžete mi veriť,” tvrdila nespokojne. „Znie to síce totálne nevedecky, ale v tom dome je niečo, čo mi škodí.”

Neskôr svoje hrozby splnila a naozaj tam úplne prestala chodiť. Sandra tam ešte párkrát bola so svojím otcom, ktorý sa s mamou rozviedol, keď mala Sandra osem rokov. Aj Sandrin otec bol lekár, vykonával prax v akejsi dedine na mieste, kde líšky dávali dobrú noc (aspoň tak to vravievala mama) a Sandru si zopárkrát zobral na prázdniny, pričom ju zakaždým zaviedol k svojej mame, k starej mame Irene.

A keď stará mama zomrela, zdedil ten veľký, pochmúrny dom, a nikdy sa ho ani len nepokúsil predať. Ako Sandra vedela z útržkovitých rozhovorov, ktoré s ním občas viedla po telefóne alebo e-mailom, jeho mama nikdy nechcela, aby sa dom predal, a on to rešpektoval. Z času na čas tam strávil pár dní či týždňov, urobil tam zopár stavebných úprav a občas pozýval Sandru, aby sa na to prišla pozrieť, no ona tam po smrti starej mamy nebola ani raz.

No kľúče od domu mala aj Sandrina mama. Viseli na háčiku medzi ostatnými kľúčmi a otec ich nikdy nepýtal späť – za celé tie roky ani raz.

„Je to aj tvoj dom, Sandra,“ opakoval jej viackrát. „Na to ne-zabúdaj. Môžeš tam prísť, kedykoľvek sa ti zachce. Stará mama si to tak želala.“

A jej sa zachcelo práve teraz.

„No, veď teda dobre,“ povedala mama náhle. „Asi je to všetko beztak iba hlúposť. Nejaké moje čudné pocity... zrejme som si to všetko iba namýšľala. Predpokladám, že to súviselo s tým, že som bola nahnevaná na tvojho otca. Áno, takto nejako to asi bolo. Nie som psychológ, presne to vysvetliť neviem...“

Vonku na chodbe nastal rozruch, vzápätí ktosi zaklopal na dvere ordinácie. Sandra počula, ako sestrička otvorila a začala sa s kýmsi zhovárať. Vzápätí sa v miestnosti opäť zjavila jej tvár, teraz trochu zrumenená od vzrušenia.

„Pani doktorka, je tu polícia. Treba prezrieť jednu pacientku, vraj ide o znásilnenie...“

„Už zase!“ prekvapene zvolala mama a vstala. „Žeby zase ten istý...?“

Nedohovorila, ale Sandra beztak vedela, čo mala na mysli.